

Diavasame.gr

Συνέντευξη με την Μάρω Κερασιώτη

Η συγγραφέας και κεραμίστρια Μάρω Κερασιώτη μιλάει στην Ελένη Κίτσου και στο diavasame.gr με αφορμή το νέο της μυθιστόρημα «Σχέσεις απιστίας», που κυκλοφορεί από τις εκδόσεις Ψυχογιός.

Η πρώτη μου επαφή με τη Μάρω Κερασιώτη ήταν μέσα από το μυθιστόρημά της «Η μπουγάδα», πριν από τρία χρόνια. Τότε τη θαύμασα –και εξακολουθώ– για την ηρεμία της, τη γαλήνη της, τη ρεαλιστικότητα και την αλήθεια της γραφής της. Έκτοτε την ακολουθώ κατά πόδας και διαβάζω με λαχτάρα κάθε νέο της κείμενο. Το τελευταίο εξ αυτών είναι το «Σχέσεις απιστίας», ένα μυθιστόρημα που διαβάζοντάς το μου δημιουργήθηκε η επιθυμία να τη γνωρίσω καλύτερα. Κι έτσι γεννήθηκε αυτή η συνέντευξη.

Ποια είναι η Μάρω Κερασιώτη; Πείτε μας δυο λόγια για σας.

Γεννήθηκα σε δύσκολα χρόνια στην Αθήνα, όπου κι εξακολουθώ να ζω ακόμη μια φορά σε

δύσκολα χρόνια. Στα δεκαοκτώ μου ή μέχρι τα δεκαοκτώ μου δοκίμασα να σπουδάσω πιάνο, χορό, αγγλική φιλολογία και γλυπτική. Τσαλαβούτησα ανεπιτυχώς σε όλα μέχρι που εμφανίστηκε μπροστά μου η κεραμική. Αυτή με κέρδισε αμέσως. Εγώ, αντίθετα, μέχρι και σήμερα προσπαθώ να την κερδίσω. Κατά τα άλλα παντρεύτηκα από έρωτα και χώρισα, όταν αυτός γέρασε πρόωρα και πέθανε. Το κέρδος μου ήταν δυο αγόρια με τα οποία κατάφερα να είμαι εκτός από μάνα και φίλη.

Από τον σύντροφό μου –τα τριάντα τελευταία κι ευτυχισμένα χρόνια–, Γιώργο Γεωργιάδη, απέκτησα δύο έτοιμα κορίτσια κι από όλα αυτά τα παιδιά με τους συντρόφους τους έξι τέλεια εγγόνια. Ήμουν και είμαι θετή μαμά γάτων και σκύλων που συνήθως αποφασίζουν να ζήσουν στο σπίτι μας.

Έχετε σπουδάσει κεραμική και ασχολείστε χρόνια με αυτήν. Τι θέση κατέχει στη ζωή σας;

Η κεραμική δεν είναι για μένα απλά ένας τρόπος έκφρασης, είναι τρόπος ζωής. Η σχέση με το ταπεινότερο των υλικών κάνει τον καλλιτέχνη ταπεινό, επίμονο κι υπομονετικό και κυρίως τον μαθαίνει να θεωρεί την κάθε ζημιά –όσο σοβαρή κι αν είναι– σαν ευκαιρία για να δημιουργήσει κάτι πιο σωστό, πιο γερό, πιο ωραίο.

Για περίπου 19 χρόνια μοιράστηκα αυτές μου τις πεποιθήσεις αρχικά με αγόρια του αναμορφωτηρίου Κορυδαλλού και αργότερα με κρατούμενους των κλειστών φυλακών Αλικαρνασσού, δημιουργώντας στους δύο αυτούς χώρους εργαστήρια κεραμικής. Αν αυτά που τους έδωσα ήταν πολλά, σίγουρα εγώ πήρα περισσότερα. Ακολούθησαν εργαστήρια ενηλίκων σε ένα αμερικάνικο κολέγιο και μια ομάδα ενηλίκων που λειτουργεί ως σήμερα.

Παράλληλα γράφετε. Ποίηση, διηγήματα, μυθιστορήματα. Πώς ξεκίνησε αυτή η σχέση, τι σας ώθησε προς τα εκεί; Είστε μόνο συγγραφέας ή και αναγνώστης; Και κάτι ακόμα.

Κεραμική και λογοτεχνία. Δύο εντελώς διαφορετικά μέσα έκφρασης. Τι προσφέρει το καθένα, ποιο προτιμάτε εσείς και γιατί;

Το διάβασμα ήταν και είναι μέρος της καθημερινότητάς μου μια και εδώ και δεκαπέντε χρόνια είμαι μέλος της λέσχης ανάγνωσης «EX LIBRIS». Δεν μπορώ να ξεχωρίσω βιβλία που με επηρέασαν, αφού αυτά έχουν γίνει πια αμέτρητα. Ωστόσο η Διδώ Σωτηρίου, ο Χατζής, ο Καραγάτσης, ο Τσίρκας, ο Ταχτσής και μια ατέλειωτη σειρά άλλων, εξίσου σημαντικών, λογοτεχνών σημάδεψαν τα πρώτα μου αναγνώσματα.

Το γράψιμο ήρθε αργότερα, με αφορμή ένα ψυχολογικό στρίμωγμα κι ένα σπασμένο χέρι. Ξεκίνησα με ποίηση και ύστερα από τρεις συλλογές τυπώθηκε από τον Κέδρο το πρώτο μου μυθιστόρημα με τίτλο «Γι' ανθρώπινες φωνές και τρομπέτα», που εξαντλήθηκε γρήγορα. Στη συνέχεια έκρινα ότι δεν μπορούσα να υπηρετώ ταυτόχρονα δυο τέχνες κι έπεσα με τα μούτρα στην κεραμική. Έκανα πολλές ατομικές εκθέσεις, στην Ελλάδα και στο εξωτερικό, τιμήθηκα με βραβεία και επαίνους, πήρα μέρος και οργάνωσα σεμινάρια, ταξίδεψα πολύ για την –και με την– κεραμική και από το 2008 είμαι μία από τους τρεις προέδρους της «Παγκόσμιας Ομοσπονδίας Καλλιτεχνών Κεραμιστών» που έχει έδρα στην Κίνα.

Ανάμεσα σε όλα αυτά η αγάπη μου για το γράψιμο απαίτησε να έχει φωνή, αναθεώρησα την απόφασή μου για μονογαμία (με την κεραμική) και τα τελευταία δέκα χρόνια, γράφοντας με μανία, εκδόθηκαν πέντε μυθιστορήματα. Τώρα δεν μπορώ να ξεχωρίσω αν είμαι συγγραφέας ή γλύπτρια, ή ποια από τις δυο τέχνες με εκφράζει καλύτερα. Νομίζω ότι και οι δυο αυτές μορφές τέχνης, μια καθαρά εγκεφαλική και μια χειρωνακτική, συμπληρώνουν τα δυο μισά του εαυτού μου.

Το τελευταίο μυθιστόρημά σας έχει τίτλο «Σχέσεις απιστίας». Σε αυτό καταπιάνεστε με σημαντικά θέματα, όπως τις ενδοοικογενειακές σχέσεις, τα γηρατειά, τον θάνατο. Τι σας ώθησε να γράψετε γι' αυτά;

Το τελευταίο από τα μυθιστορήματά μου, οι «Σχέσεις απιστίας», αφορά τρεις γενιές γυναικών, γιαγιάς, μητέρας κι εγγονής, της Ηλέκτρας, της Διδώς και της Δάφνης, την έλλειψη επαφής και συνεννόησης ανάμεσα στις δύο πρώτες, την ενηλικίωση των παιδιών της δεύτερης και τη συνειδητοποίηση της ερημιάς που φέρνει η απουσία τους, όταν αυτά είναι ο μόνος λόγος ύπαρξης ενός γάμου. Μέσα σε μια σχέση που ουσιαστικά έχει πάψει να λειτουργεί, και με αφορμή τον θάνατο ενός αγαπημένου προσώπου, τα προσχήματα τελειώνουν, τα σκουπίδια ξεπροβάλλουν κάτω από το χαλί, όλα αναθεωρούνται και η καθημέρα από τις τρεις ηρωίδες ζητά να ξαναβρεί το στίγμα και την ευτυχία που της αναλογεί.

Σας απασχολεί ο θάνατος; Σας τρομάζει το «τέλος»;

Ο θάνατος, το «τέλος», νομίζω ότι μας απασχολεί όλους. Προσωπικά με τρομάζει όταν αφορά αγαπημένα πρόσωπα. Όσο για τον εαυτό μου, μια κι έχω την τύχη να μην έχω πεθάνει νέα, ο θάνατος έχει πάρει τη σωστή του διάσταση και τον θεωρώ καλόδεχτο όποτε και να ρθει. Φυσικά θα 'θελα να με βρει όρθια και με τα μυαλά στη θέση τους.

Μελλοντικά συγγραφικά σχέδια;

Έχω ξεκινήσει την ιστορία της Δέσποινας και του Γιώργη που, ενώ ήσαν ακόμη παιδιά, έντεκα και δεκατεσσάρων χρόνων, παντρεύτηκαν στην Κεσσάνη της Ανατολικής Θράκης. Ένα λαμπρό ξεκίνημα που το διαδέχτηκε η προσφυγιά κι ο θάνατος, μια ζωή σκληρή και δύσκολη αλλά κι ευλογημένη από έναν μεγάλο έρωτα.

Από την Κεσσάνη στην Αλεξανδρούπολη και τη Θεσσαλονίκη κι από εκεί ως την Αθήνα, μια διαδρομή δύο διαφορετικών ανθρώπων με κοινό σκοπό και όραμα, κατά τη διάρκεια σχεδόν ενός ολόκληρου αιώνα.

Η **Μάρω Κερασιώτη** γεννήθηκε και ζει στην Αθήνα. Γνωστή και καταξιωμένη στον χώρο της γλυπτικής κεραμικής με διεθνή καριέρα, πολλές ατομικές και ομαδικές εκθέσεις, πολυάριθμες διακρίσεις και βραβεία, δίδαξε εθελοντικά κεραμική σε αναμορφωτήρια και φυλακές για δεκαεννιά χρόνια, ενώ έργα της βρίσκονται σε συλλογές και μουσεία σε όλο τον κόσμο. Εμφανίστηκε στα γράμματα το 1980 με την ποιητική συλλογή «Ρευστός Καθρέφτης» κι από τότε δεν έπαψε να γράφει. Συνεργάζεται με ελληνικά και διεθνή περιοδικά, δημοσιεύοντας διηγήματα και άρθρα σχετικά με την ελληνική κεραμική, και πραγματοποιεί διαλέξεις σε πανεπιστήμια του εξωτερικού, τόσο πάνω στο αντικείμενο της εργασίας της όσο και με βάση την εμπειρία που απέκτησε δουλεύοντας με κρατούμενους. Από τις Εκδόσεις Ψυχογιός κυκλοφορούν τα μυθιστορήματά της «Μενεξέδες και γαζίες», «Η μικρά νήσος», «Τρεις μέρες μετά» και «Σχέσεις απιστίας».